

Francesc Camps és la prova fidedigna que la qualitat de vida del País Valencià, com no s'està de repetir, és capdavantera al món sencer. Gaudeix dels avantatges de ser president i no en pateix els inconvenients: el 2007 ha solidificat la seua majoria absoluta amb un 5,5 % més de vot –l'han escollit el 53,3 % dels electors–, ha delegat en tres vice-presidències –una directament presidencial, una altra d'econòmica i una última d'abast social–, i, encara més, riu veient els membres de l'oposició canviant d'escó com qui practica el joc de les cadires. A la sessió d'investidura del 25 juny, els síndics socialista –Joan Ignasi Pla– i del Compromís –Glòria Marcos– no eren els de final d'any –Ángel Luna i Mònica Oltra, respectivament.

Tan confortable és la vida de Camps, que guaita els comicis estatals del març amb la calma d'una bassa d'oli. Passe el que passe, guanye Zapatero o guanye Rajoy, ja li estarà bé. Si ho fa el primer, disposarà de quatre anys més per a practicar el victimisme –potser menys basat en l'aigua i més en aspectes com ara la seguretat i el deute sanitari i el dèficit d'infraestructures–, continuarà alertant que el lleonès és un “ostatge dels nacionalistes” i, atenció, es perfilarà com una de les opcions més serioses per a liderar el PP a l'àmbit estatal: la pugna oberta entre Esperanza Aguirre i Alberto Ruiz-Gallardón és propícia perquè sorgesca una tercera via que no disguste ningú, per poc engrescadora que siga.

En cas que Rajoy esdevinga triomfant, el País Valencià haurà estat capital en la seua victòria, i l'ofrena d'aquest cabal de vots garantirà a Camps un tracte preferent. L'alta velocitat no arribaria abans del 2010, no s'executaria el transvasament de l'Ebre que preveia José María Aznar i és probable que el nou govern espanyol no invertira més en territori valencià que l'actual, però en qualsevol cas al virrei Camps li estendrien una catifa roja ben allargassada quan visitara Madrid. Els barons de Felipe González semblarien vassalls, al costat seu.

Ras i curt: al president de la Generalitat Valenciana, la xifra 2008 li suggereix el gran premi d'Europa de Fórmula 1 que acolliran els carrers de València a l'agost, i no cap cursa a la Moncloa. És aquesta la seua gran il·lusió per a l'any que co-

GENERALITAT VALENCIANA

GENERALITAT VALENCIANA

President ociós busca contrincant

El president valencià, Francisc Camps, acaba el 2007 més pendent dels velers, dels bòlids i de l'òpera que no de l'oposició. Dividits i desmoralitzats, els rivals travessen sense rumb un desert que sembla no tenir fi.

mença. Si el 2007 va imbuir-se d'argot regatista –tot empapussant-se mots com *spinnaker*, *Match-Race*, *Challengue of Record*, *cockpit* o *trimmer*–, enguany ja cultiva l'automobilístic –*chicane*, *padding*, *run-off*, *pit line*, *pit babes*...–.

Des de la seua privilegiada *pole position*, doncs, Camps encara un any més esportiu que no polític. El març, un dels seus principals neguits serà la designació de la seu de la final de la UEFA Champions League del 2011, a què aspira el nou Mestalla, i el novembre, des

d'Alacant, eixirà la Volvo Ocean Race, la volta al món en vela. Políticament, les alegries que preveu no tenen la mateixa càrrega emotiva. Pactar amb els socialistes la política urbanística o una posició única davant el Consell de Política Fiscal i Financera seria agradós, però no l'obsessiona. Tampoc no es pertorbarà si continuen sense modificar-se les cinc lleis –l'electoral, la del Consell Jurídic Consultiu, la del Consell Audiovisual, la de Ràdio Televisió Valenciana i la de publicitat institucional– que, fa dos anys, els populars van comprometre's a acordar amb el PSPV-PSOE a canvi que aquest accedira a reformar l'Estatut.

Ara que fa 30 anys. Els socialistes, però, no estan en situació de collar massa el PP. Si bé Ángel Luna –recuperat per a la política després del seu pas per Enrique Ortiz e Hijos, l'empresa constructora líder d'Alacant– ha imprès un caràcter més bel·licós a la dialèctica parlamentària, la veritat és que al capdavant del partit hi ha qui el 1978 va ser escollit, per primera vegada, secretari general. Joan Lerma, com a cap de la gestora, liderarà el PSPV-PSOE fins que acabe l'estiu, i tindrà molt a dir, com si no, en la designació del nou jerarca socialista.

Les urnes que s'obriran la nit del 9 de

Durant el 2007, el president Camps s'ha dedicat sobretot a transmetre la imatge que el País Valencià era al centre dels ulls del món. El 2008, amb una oposició ferida, en fomentará la fórmula.

març dictaran en bona mesura el futur del PSPV-PSOE. No debades, dels 18 punts amb què el PP els va avantatjar el maig passat als 4 a què van quedar-se el març del 2004, la diferència és astronòmica. 250.000 persones decidiran la magnitud de la ferida socialista. Són ells, susceptibles de votar PSOE a l'estat i abstencionistes a les eleccions autonòmiques, els qui decretaran si el proper congrés, el que buscarà l'aterratge de la nau socialista a una realitat valenciana que ara observa a molts peus d'altura, estarà farcit de turbulències o si només provocarà el soroll típic del contacte amb la terra. Jordi Sevilla, Jorge Alarte i Joaquim Puig ja s'han postulat per a comandar l'aparell, i tothom s'ensuma que la llista de pre-candidats s'eixamplará. Siga com siga, la cicatriu per la defenestració de Pla no està curada, la relació entre els seus partidaris i els sevillistes és de guerra freda, i no serà fàcil que el percentatge de delegats que done llum al nou comitè executiu evoque Bulgària.

Compte, en aquest sentit, amb els moviments d'un grup de persones descontentes amb els tres primers aspirants a la secretaria general. Encara no tenen un cap visible, però molts divendres dinen i comenten l'estat de la qüestió. Luna i la vice-secretària general amb Pla, Isabel Escudero, són alguns dels integrants del que hom ja coneix com "la perifèria". Tenint en compte que l'ex-conseller i ex-alcalde d'Alacant Luna no es llançarà a la piscina successòria si l'aigua no hi vessa, o escullen un altre aspirant o es limitaran, que no és poc, a influir de manera important en l'elecció final.

Entre maniobra i maniobra, els socialistes dediquen algun esforç a fer costat a Maria Teresa Fernández de la Vega en la seua obstinada defensa de la tasca del govern Zapatero. La vice-presidenta té l'encàrrec de maquillar els números que al maig va signar el PSPV. Si s'acosta als 4 punts de diferència, ni que es quede a 6 del PP a la circumscripció de València, el seu resultat es considerarà un èxit. Si no baixa la que en bàsquet es considera la "barrera psicològica dels deu punts", la decepció recordarà la que els simpatitzants socialistes van sentir fa set mesos, quan Rita Barberà va superar d'un 23,2 % Carme Alborch al cap i casal. L'alcaldesa, a més, és pressionada per Rajoy perquè siga cap de cartell per València i esdevenir diputada –com a excusa per incloure Ruiz Gallardón a la llista de Madrid i per mirar de compensar el presumpte ganxo de De la Vega–. La número 2 de Zapatero, per cert, està esbalaïda amb la manera de fer política del PP valencià. Des que a l'octubre va ser nomenada candidata, els escuders de Camps li han retret que fou ella qui derogà el transvasament de l'Ebre, han dit que no és "autènticament valenciana" i que està empadronada en "un camp de tarongers" –malgrat haver nascut a València i "residir" ara a Villa Elena, una casa de camp que la família té a Beneixida (Ribera Alta)–, a més de ser absolutament obviada a Canal 9.

Hi ha mals que duren vint anys. Si dolenta és la situació al PSPV, girar la vista a esquerra i dreta, on hi ha els qui haurien estat els seus socis de govern,

Esquerra Unida i Bloc, provoca mareig. Els primers estan dividits en dos sectors que batallen per quedar-se la marca electoral EUPV, i els segons han emprès una àvida estratègia d'anar de bracet de la branca més "possibilista" i nacionalista de la coalició Esquerra Unida –l'antic corrent Esquerra i País, avui conformat com a partit amb la denominació d'Iniciativa del Poble Valencià (IPV)–, tàctica que segurament fracassarà a la seua primera cita electoral. Si, en efecte, el Compromís concorre el 9-M sota dues llistes i no una de sola, mantenir el diputat que el 2004 va adjudicar-se Isaura Navarro resultarà quimèric.

Fet i fet, els plans del Bloc no passen pel Congrés, sinó que explora rèdits a mitjà i a llarg termini. La relació amb IPV no serà tan plàcida com es presagia –la cultura política d'ambdues forces és molt diversa: els nacionalistes són socis de CiU i IPV és germana d'ICV–, però els unirà el repte de fer fora de les Corts valencianes l'EUPV de Glòria Marcos i el Partit Comunista del País Valencià. Si el juny del 2011 l'hemicicle continua essent tripartit, però el tercer grup és clarament nacionalista i ecosocialista, Bloc i IPV hauran posat la primera pedra d'un projecte que, pensen, pot seduir fins a un 15 % de l'electorat valencià.

Vint anys després del tortuós pacte entre EUPV i Unitat del Poble Valencià (UPV), l'autodestrucció en què està immers el grup parlamentari del Compromís obre un abisme definitiu entre els ortodoxos d'esquerres i els nacionalistes valencians. Un procés de degradació que pot ser el principi de la fi d'Esquerra Unida a l'àmbit federal. Gaspar Llamazares, de fet, s'acaba de desempallegar de tres històrics membres d'EU fortament lligats al PCE, i a València aposta sense embuts pel pacte d'IPV i el Bloc.

El 2004, els vots del PSOE, EUPV i Bloc van sumar el 49,4 % del total. A la desfeta del 2007, van arribar al 43,1 %. El 2008, el percentatge s'acostarà més a l'any que s'acaba de tancar. Vora la meitat de la població, gairebé una de cada dues persones, fuig del PP, però Camps, enfilat al seu monoplaça, corre més.

Victor Maceda